

данни“. И азъ ще кажа: докажете и вие съ данни. Азъ мога да докажа съ данни, математически мога да докажа, да споря съ математици.

Въ човѣшкото тѣло, при една извѣстна форма, мога да докажа, че грѣхътъ е ограниченъ въ извѣстно пространство на мирозданието. И тѣ ще видятъ, че е така. Но това е единъ отвлѣченъ, математически въпросъ, и, ако азъ бихъ се рѣшилъ да го доказвамъ, знаете ли, на какво щѣше да се обърне работата? Единъ знаменитъ цигуларь отива въ Парижъ, тамъ давалъ нѣколко концерта, сполучилъ да спечели симпатиитѣ на всички. Когато да заmine, една вечеръ, той искалъ да даде единъ отличенъ концертъ, тъй че да го помнятъ, да пишатъ вѣстниците, че е свирѣлъ нѣщо много хубаво. За нещастие, обаче, той почналъ да свири една много дълга ария, нѣколко часа, че, като се уморили слушателитѣ, започнали всички единъ по единъ да излизатъ и най-послѣ останалъ само прислужникътъ съ ключа; цигуларьтъ, въодушевенъ, продължавалъ да свири. Отишълъ прислужникътъ при него и му казалъ: „Господине, моля, азъ трѣбва да спя, вземете този ключъ, и, когато свършите вашето парче, затворете театъра“. И съврѣменнитѣ философи азъ ги намирамъ като тоя цигуларь: нѣкои излизатъ и говорятъ толкова много, че ние имъ казваме: „Я вземете този ключъ, че, като свършите вашата дисертация, затворете вашия театъръ, защото ние отиваме да спимъ“. А особено пъкъ българитѣ не обичатъ много дългитѣ дисертации. Българинътъ е практиченъ: „Кажи ми съ двѣ думи, какво искашъ да кажешъ. Има ли Господъ, или нѣма Господъ? Има ли „онзи свѣтъ“, или нѣма „онзи свѣтъ“, а не да го опжвашъ много. Нѣмамъ врѣме, трѣбва да вървя на нивата. Има ли Господъ или нѣма? Ако нѣма, да ида да ора на нивата. Ако има Господъ, ще ида да му служа; а ако нѣма, ще работя за себе си“. Тѣй разрѣшава той въпроса „Има ли онзи свѣтъ или нѣма? питамъ да ми кажешъ“. И, слѣдъ като му кажешъ, че има